

3. EL PLA.

L'elaboració del Mapa cultural de Sabadell implica la realització d'una anàlisi estratègica per tal de dissenyar els grans trets a partir dels quals s'articularà la política cultural de la ciutat en els propers anys. Com en tota planificació estratègica és fonamental determinar les regles del joc i el conjunt d'instruments que fan possible el desenvolupament de cadascun dels objectius assenyalats.

En aquest apartat s'indiquen els principals escenaris en els que cal situar la política cultural de Sabadell, els objectius fonamentals i es defineixen les línies bàsiques de treball temàtic a partir de les quals caldrà elaborar els diversos plans d'actuació.

3.1. PRINCIPIS ESTRATÈGICS.

1. El fet cultural a l'abast de tothom.

Potenciar i facilitar l'accés de tota la població als béns culturals i a la pràctica i al consum plaent de les arts i les manifestacions diverses de la cultura en tots els seus aspectes i possibilitats.

La democratització de la cultura és el principal objectiu de les polítiques culturals en el marc d'un Estat Social de Dret i això implica un conjunt de programes dirigits a incrementar intensivament i extensivament la vida cultural en tots els seus aspectes i dimensions.

2. La promoció associativa.

La ciutat progressa en la mesura en què es desenvolupa el seu teixit associatiu. Les entitats són una mostra evident de la vitalitat democràtica d'una societat i a l'Administració li pertoca crear el marc a partir del qual poden evolucionar i consolidar-se.

3. La identitat ciutadana.

La identitat ciutadana esdevé el producte d'una gran varietat de factors. La història hi juga un paper transcendent, però no hem d'oblidar la realitat actual. L'emigració i el llarg període de dictadura han dificultat l'evolució i el progrés de ciutats carregades de tradició i història.

La identitat es construeix, o en alguns casos es reconstrueix, a partir d'un passat que es projecta cap al present amb gran diversitat i multiplicitat d'òptiques. Cal per tant atendre ambdós aspectes. D'una banda, sumar esforços i incorporar tots els sectors de la ciutat a propostes i projectes col·lectius; d'altra banda, un treball al voltant del patrimoni fonamentat en el diàleg permanent entre la història i el present.

4. Els equipaments culturals bàsics.

Cada cop hi ha més especificitat en les diferents manifestacions de la cultura. Entre aquestes, i de manera especial, les propostes artístiques només prenen la seva autèntica dimensió cultural quan s'ofereixen a un públic.

La ciutat necessita equipaments diversos en els quals poder consumir la relació entre creador i espectador. Equipaments de diferents factures, amb dotacions i mitjans cada cop més tecnificats, dirigits a promoure i a potenciar la vida cultural en tots els seus aspectes.

5. La presència supramunicipal.

Sabadell és un ciutat que vol i pot jugar un important paper a la Catalunya del futur. La seva situació geogràfica, la seva evolució cap a una ciutat de serveis, les propostes artístiques de cuire supramunicipal que hi sorgeixen, ho fan viable i necessari.

Per aconseguir-ho cal explicitar les voluntats, cal dotar-se d'instruments precisos de gran energia i projecció que, a més de fer propostes singulars tinguin un valor simbòlic afegit indiscutible.

6. El consum cultural.

El consum cultural té una doble dimensió que cal conèixer. D'una banda, és un bon indicador de la vitalitat d'una comunitat; d'altra banda, pot esdevenir un paràmetre equivoc que ens faci oblidar les obligacions inherents a una política cultural democràtica i de progrés.

Per tal d'optimitzar els valors del consum cultural i evitar de caure en els seus parany, cal posar èmfasi en el valor regulador de les estratègies de la demanda, creant programes que tendeixin a incrementar-la. Estem acostumats a presenciar situacions inverses, en què l'oferta crea i condiciona una determinada demanda, sovint alienadora, sovint elitista.

7. La formació i la informació.

Una societat evoluciona si disposa dels elements de formació necessaris per a establir un diàleg permanent entre els ciutadans i l'univers tècnic, expressiu i institucional que els rodeja. Sense formació no pot existir progrés associatiu, no pot existir participació ni democràcia.

Sovint la formació pot homologar-se a la informació. Sovint és informació més capacitat de relació. Ambdós aspectes tenen una gran importància en les ciutats modernes.

De la mateixa manera, una política de creació i producció cultural ha d'abordar-se a partir del desplegament d'una oferta de formació artística que permeti l'aparició constant de nous creadors cada cop més preparats per afrontar les dificultats dels mercats i els circuits artístics.

8. La creació i la producció artística.

El nombre i la qualitat de les produccions artístiques que es realitzen en una ciutat ens permet mesurar-ne la riquesa cultural. Ara bé, els productes artístics són el resultat d'un complex entramat de factors. Formació, ajudes econòmiques, consum cultural, espais i locals per produir i difondre les propostes.

A l'Administració local li correspon exercir un determinat paper de protecció i estímul a la capacitat creativa dels ciutadans fins arribar el moment que les mateixes característiques universals del fet creatiu li donin una nova dimensió. I cal fer-ho evitant els paternalismes estèrils o els simples mandats indicatius que ens ofereix la llei del mercat.

9. La normalització lingüística.

La normalització cultural a Catalunya implica necessàriament afrontar el repte de la normalització lingüística. Ambdós objectius estan íntimament relacionats.

La integració definitiva de les diferents generacions de l'emigració no pot fer-se d'altra manera que a partir de la creació d'un conjunt de signes d'identitat col·lectius que, sobre les arrels històriques i tradicionals de Catalunya, hi aportin multitud de nous elements vinguts d'altres comunitats o nascuts sobre la base de la convivència cultural.

Aquest fenomen d'identificació cultural col·lectiva només serà possible si arrenca d'una unitat lingüística com a element de consens i punt de partida comú.

10. L'atenció especial a la infància i a la joventut.

La ciutat educadora ha de tenir una especial dedicació als problemes que afecten els infants i els joves. Una política cultural per a la infància i la joventut s'ha de concretar en la posada en marxa d'un seguit de serveis complementaris a l'escola i al sistema educatiu en general.

Des del punt de vista de la joventut, cal posar l'accent en un seguit de programes d'informació i prevenció per tal de reduir al màxim la necessitat de serveis finalistes.

3.2. OBJECTIUS OPERATIUS

Plansejats deu principis estratègics on situar cadascun dels grans objectius que es proposa aconseguir l'Ajuntament de Sabadell en l'àmbit de la cultura, les línies fonamentals a partir de les quals caldrà organitzar la política cultural local, són les següents.

1. Millorar els instruments de planificació, gestió i seguiment en la política cultural de l'Ajuntament.

Respecte a això l'elaboració del Mapa Cultural i el seu manteniment permanent esdevé un element essencial per disposar d'un adequat inventari dels equipaments i les diverses realitats culturals actuals com també planificar estratègicament cada un dels passos necessaris per a assolir els objectius de la política cultural.

La segona conseqüència lògica de tot procés de millora instrumental és l'elaboració metòdica dels diferents plans temàtics. La diversitat de sectors i nivells operatius en què es desenvolupen les polítiques culturals obliga a realitzar una gran multitud de reflexions parcials, subsidiàries de la general, per tal de disposar dels elements de gestió adequats en cada un dels aspectes en què es manifesta la vida cultural de la ciutat.